

La humanitat

Any II : Núm. 189
Barcelona, 18 de juny de 1928

Redacció i Administració, Pelayo, 56 segon :-: Telèfons 16407 i 16408
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador LLUIS COMPANYS

L'Estatut ha trobat, al Parlament, l'obstacle, fruit del fet de no haver entrat en la consciència de tots els diputats la convicció de què, sense resoldre dignament el problema de Catalunya, no serà resolt el problema de la República. En aquest moment greu, en què sembla que s'hagin esvaït les serenes paraules del cap del Govern, senyor Azaña, cal que tothom servi la màxima serenitat i plena confiança en els nostres representants a la Cambra republicana

El general von Schleicher, ministre de la Reichswehr, fa importants declaracions a un periodista francès

DESMENTINT RUMORS. - LES RELACIONS FRANCO-ALEMANYES

Berlin. — El general von Schleicher, ministre de la Reichswehr, ha fet les següents declaracions a un periodista francès:

— "Es absurd (ha dit) que se'm consideri com a un dictador! És una idea completament idiota..."

Una dictadura que no tingui altre afud que la força armada, està inevitablement destinada a fracassar. Recordeu l'exemple de Primo de Rivera a Espanya. Aci, a Alemanya, ningú no cometrà aquesta follia.

Una dictadura és possible, solament, amb la condició que tota la massa popular la desitgi i aquest no és el cas d'Alemanya...

El poble no la vol, i per tant, nosaltres no la implantarem.

— Es diu a França — interromp el periodista francès — que el president Von Hindenburg pensa dimitir i cedir el seu lloc al Kronprinz, com a regent.

— Quina follia! Ningú no pensa amb una semblant solució.

Hindenburg continuarà president.

S'ha de descartar, definitivament la possibilitat d'una regència a Alemanya.

Si per raons que ningú no desitja el President Hindenburg tingués d'abandonar la presidència per motius de salut, seria immediatament reemplaçat per un altre president."

Sobre les relacions entre Alemanya i França, el general Von Schleicher, ha dit:

"Són justament els partits nacionalistes alemanys, els que desitgen, sincerament, una estreta col·laboració amb França.

Estem disposats a cloure totes les "ententes" econòmiques que França pugui desitjar. A la nostra manera de veure-ho, aquesta "entente" és indispensable.

Hem saludat amb satisfacció la constitució del comitè econòmic franco-alemany, a causa de la iniciativa de l'ambaixador francès a Berlín, M. André François Poncet, el qual podrà fer una enorme tasca.

Us ho repeteixo: Desitgem una estreta col·laboració amb França.

I aquesta col·laboració — preguntat el periodista — l'acceptarieu sense condicions?

— Tres condicions hi han, al meu entendre, que són inèluctables — respon el ministre.

Jo — continuà — personalment, les considero com a condicions morals, perquè farien desaparèixer aquesta desigualtat de la que tan sofreix Alemanya, a causa de les imposicions del Tractat de Versalles, i que una vegada desapareguda, podria portar una veritable reconciliació, entre els nostres dos països.

Heus aci les tres condicions:

I. — Descarregar Alemanya de la responsabilitat d'haver provocat la guerra.

II. — Posar fi al pagament de les reparacions.

III. — Supressió de la desigualtat dels armaments entre França i Alemanya.

— Entre aquestes tres condicions, no n'hi ha cap que faci referència al problema de Dantzig?

Aquesta qüestió és més senzilla del que sembla. No interessa més que a Polònia i a Alemanya. França hauria de desinteressar-se d'aquest problema.

— Un mot encara — insisteix el periodista —, Alemanya vol la guerra?

— Us faig la mateixa resposta que a la primera pregunta que m'heu fet. És idiota i absurd. El poble alemany vol la pau, però també vol viure. Vol que els seus veïns, li reconeixin el dret de viure la seva pròpia existència, el de treballar, no pas per a ell solament, sinó per a la pau del món. Voldria que França em comprengué.

CRONICA DE BERLIN

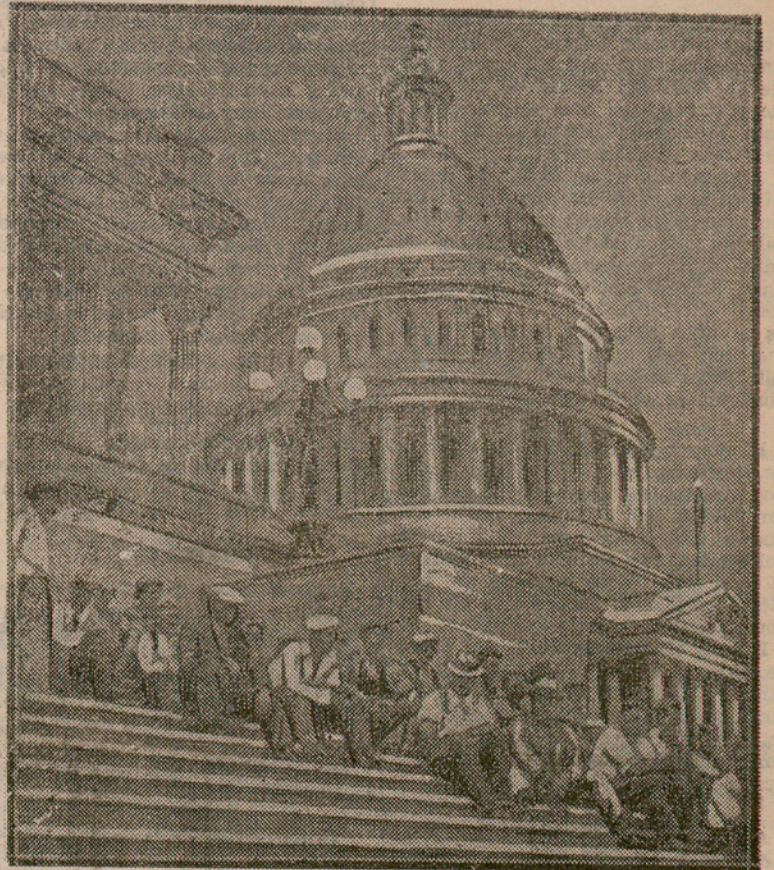
Un congrés de cantaires

Alemanya segueix essent en els nostres dies la reina de la música popular. En efecte, és estrany trobar un sol alemany incapaç d'entonar, si no amb bona veu, almenys amb gust i afinació, unes quantes cançons de diferent gènere. La tradició dels Mestres Cantaires, embellida i difosa per Wagner amb la seva cèlebre òpera, segueix cultivant-se a Alemanya malgrat que els antics gremis han desaparegut ja i no existeixen aquelles germandats de l'Edat Mitjana que, malgrat tot serviren per a embellir la vida i donar alegria al bon poble, tampoc avui, és cert, existeixen trovadors, ministrils i poetes, que durant la nit dels temps medievals perpetuaren les idees de bellesa dels antics hel·lens i llatins, però, tanmateix, subsisteixen encara a Alemanya nombrosos poetes i cantaires.

Els actuals músics i poetes ambulants es diuen descendents d'un noble avantpassat, res més que de Walter von der Vogelweide, considerat encara com el primer poeta líric d'Alemanya. I és precis aclarir que entre aquests artistes trashumants no han d'ésser inclosos els pobres que van pels carrers i pobles executant millor o pitjor les cançons alienes, sinó que n'hi han que mereixen el nom de veritables poetes i músics que entonen les seves pròpies cançons, de la mateixa manera com es feia antigament.

Alguns d'ells són molt populars, com, per exemple, el poeta rodamón Karl Wassmann, el qual personatge tot el món coneix a Francfort i els seus voltants i també n'hi ha un altre Gregor Gog, al qual se li dona el molt de "pañuelo", potser per les llàgrimes que ocasiona als que el senten.

I ara ve el més interessant i el que fa objecte d'aquesta crònica. Aquests poetes-cantaires populars acaven d'organitzar a Francfort un congrés regular, que, com es pot comprendre, s'ha reunit a una taverna. També direm a fi que el lector conegui aquest detall, que l'anomenada taverna alemanya, no té el caràcter baix i cana-

Washington invadida pels veterans de la Gran Guerra, ofereix escenes com la que el gravat representa

lla d'altres establiments així anomenats a diferents països. Gairebé li pertany millor el nom d'hostal o casino. Però seguint el nostre conte, direm que els congressistes arribaren a l'establiment en fila i proveïts d'antorxes. Després es citaren a una petita plaça, la qual ja compta amb sis segles i mig d'existència, o sigui des de l'any 1280, aproximadament, la qual estava adornada amb garlandes i signes cabalístics.

Un dels artistes pronuncià un magnífic discurs sobre la importància cultural i innegable dels artistes rodamons. Després es cantaren antigues cançons amb acompanyament d'instruments de corda i per acabar el

"Presslied", de Walter, en els Mestres Cantaires, de Wagner, la qual cançó la cantà un tenor de l'Òpera de Wiesbaden.

El Congrés d'aquests artistes ambulants ha estat observat a Alemanya amb general simpatia i això es justifica plenament, doncs si bé poden ésser aquests cantaires titllats de cigales que es passen l'estiu cantant, sense estalviar el gra com la formiga, alegren, en canvi, la vida de les formigues, cada dia més nombroses i donen un lleuger tint de poesia a una època com la nostra en què la prosa ho ha acaparat tot.

Segimon MORIT

Juny de 1932.

«Catalunya tindrà les llibertats que ella vulgui, i és clar que nosaltres volem sigui d'acord amb la resta d'Espanya» - ha dit Francesc Macià

Ahir, divendres, dia en que el President de la Generalitat acostuma a rebre els periodistes, no ho féu a causa d'ocupacions urgents. En canvi ho ha fet avui i ha parlat una bona estona amb els informadors d'aquell centre oficial.

Un dels periodistes després de saludar el President li ha notificat el desig que tenia l'opinió pública de saber el seu autoritzat punt de vista davant els darrers aconteixements amb motiu de la discussió de l'Estatut de Catalunya a les Corts Constituents.

Voldriem, ha dit el periodista, que ens parléssiu de tot l'ocorregut des del cas Carrasco fins la darrera sessió de dijous.

— El cas Carrasco — ha respost el President Macià — no l'haig d'explicar ni és necessari que ho faci. És un cas resolt. Quan tota la minoria catalana va prendre un acord de tanta importància, per unanimitat, és segur que tenen prou motius per a fer-ho. Es tracta d'un cas d'indisciplina.

No fou presa, la determinació de la minoria catalana pel que podria dir, sinó, com ja he dit, per una manifesta indisciplina comesa pel senyor Carrasco. Car per les idees i pel que podria dir no es prengué cap decisió, puix que n'hi ha molts que pensen com ell

i fins i tot n'hi ha que van més enllà.

— Ha dit un periodista que ahir en veure les pissarres que hi havia a la Rambla s'havia notat un cert pessimisme.

— El poble de Catalunya — ha respost Macià — no pot ésser pessimista, puix que si ell vol s'aprovarà l'Estatut. De moment potser sí que la sorpresa dels darrers esdeveniments produïren una mica de depressió, però aviat reaccionà i espera amb tranquil·litat, serenitat i fermesa que la seva voluntat sigui un fet.

Que esdesenganyin. Catalunya tindrà l'Estatut i les llibertats que ella vulgui, i si les Corts fossin tant incomprensives podran retrassar-lo, només retrassar-lo. Tingueu la seguretat que la minoria catalana es portarà al Parlament amb la fermesa necessària i amb tota la dignitat que el càrrec requereix.

Jo segueixo éssent optimista com sempre, malgrat l'ocorregut en la darrera sessió de les Corts.

— A desgrat de la manifesta advertit de la Cambra en la sessió de dijous? Ha preguntat un periodista.

— Això — ha respost — no té cap importància, és únicament un inci-

dent. Jo segueixo optimista i tingueu la seguretat que segons el que s'acordi la minoria catalana correspondrà com calgui.

Podria ésser que demà jo cités els Parlamentaris catalans en el meu despatx per tal de canviar impressions. En aquest cas suspendria el meu anunci viatge a Síria.

— Aquesta reunió que dieu — ha preguntat un periodista —, es farà?

Encara no he vist cap dels nostres parlamentaris i depèn d'això que els convoqui o no. Aquesta tarda de sis a set us ho podré comunicar amb seguretat.

Tot anirà bé — ha afegit—. El poble de Catalunya està en el mateix lloc en què estava. Està unit i compacte i vol aconseguir les seves llibertats. Jo sempre he dit el mateix; Catalunya tindrà les llibertats que ella vulgui. És clar que nosaltres volem que fos d'acord amb la resta d'Espanya i tinc la seguretat que serà així, puix que els que es posen enfront de l'Estatut és que no comprenen el problema.

Després d'aquestes paraules, el President Macià, s'ha acomiadat amablement dels informadors que li havien agraït la seva amabilitat en respondre totes les preguntes que li havien fet.

UN NAS DE PREU

Una passejada que costarà setanta mil francs a un tenor

París. — Un tenor molt conegut, fou víctima d'un accident d'automòbil mentre passejava amb una modista anomenada senyoreta B...

Heus aci que de resultes d'aquest accident, la senyoreta B... va quedar amb el nas una mica malparat, i el tenor va interrompre les relacions amoroses amb la modisteta.

L'advocat Etienne Milhaud ho ha explicat davant del tribunal, i aquest ha condemnat el tenor a pagar 70.000 francs a la senyoreta B..., per desperfectes i perjudicis estètics.

Sembla que aquest tenor és el cèlebre Campagnola.

— El Sant Pare diu que només a l'Església trobarem remei als nostres mals... I ara, l'Església ens demana quartos!